

EL CARRER

PERIÒDIC CATALÀ D'ESQUERRA

Portantveu del Centre d'Esquerra - Estat Català

Com que la paraula és el vestit del pensament, el que parla i escriu una llengua que no és la seva, és com el que porta un vestit que no ha estat fet per ell : o fa riure o fa compassió.

Redacció i Administració:
Rambla Macià, 40

15 cèntims

■ Any 3

Vilanova i Geltrú, 14 abril 1932

Núm. 20 ■

Dels articles publicats amb o sense signatura en són responsables els seus autors

CRÓNICA

14 D'ABRIL

Una data. Una data que aquell qui té els sentiments de llibertat verament arre-lats, la servarà en el recó dels records fel-licios com a únic que s'havia produït en llur vida. Una data que ella sola ompliria planes i més planes que relluïrien, que demostrarien a bastament la renaixença de les nostres llibertats. Un any fa que la nostra terra és lliure de borbons i gent idiota. Un any fa que fou proclamada la República Catalana tal i exactament com el formulisme internacional exigeix no havent-ho fet (que nosaltres sapi-guem) amb cap més altre règim. Un any fa que al departament de Capitanía Ge-neral, un català desnaturalitzat deia que aquesta broma de la República amb mitja hora seria acabada, i efectivament, fa un any que dura, i els anys que durarà! I diem que durarà, perquè dintre el nos-tre esperit portem aquell entusiasme capaç de fer cristallitzar una idea, empa-rats en l'ombra sublim d'aquell home que ens guia, que farà de Catalunya una na-ció digna de posar-se al costat de les demés nacions del món, les seves ger-manes.

Perquè el poble volgué, el 14 d'abril, acabà amb aquella tutela desinteressada que tant cobdiciosament exercia l'estat espanyol a Catalunya, encara que el re-gisme buròcrata d'allavors no ha desapa-regut totalment, emperò aquella majoria

**... cada punta de l'estel
és com un braç que
s'allarga germanivo-
lament a cada una de
les cinc parts del món**

d'edat que té Catalunya farà que tot el llegat de la monarquia, tot el carro esta-tal que de fet no serví més que per des-manegar aquell carro, quedi transformat i lo que abans servia única i exclusiva-ment per alentar la fòbia contra Catalu-nyà, ha quedat restituit a Catalunya per-què ella, mestressa de llurs actes, en dis-positi com l'hi plagui.

Així doncs, avui, dia 14 d'abril de 1932, farà un any que fou proclamada la República Catalana i és a ella a qui de-vem tota la submissió de patriotes abran-dats, primerament per ésser la de la nos-tra terra i després, com diem més amunt, perquè segons el formulisme internacio-nal, no se n'ha proclamat cap més. Amb ella i per ella cridarem, lluitarem i defen-sarem amb tot l'entusiasme, perquè no pugui dir ningú, anys avenir, que en re-tornar-nos les nostres llibertats ha estat estèril, que no som dignes successors d'aquells grans catalans de l'any 1714 i així podrem demostrar al seu temps que si bé ha estat junyida una bella tem-porada, si ha perdut un temps de la seva preciosa vida no ha estat més que un parèntesi perquè ha renaixut amb tota la vitalitat racial que Felip V junyí, i que ara com florida primavera reviu les seves gestes i sap posar-se al costat dels pobles més avançats i moder-nitzats.

I per acabar, sols recordarem el crit de joia que emplenava l'espai el 14 d'abril de 1931:

—Visca la República Catalana!

Catalans, homes catalans! Només cal treure'ns aquest aire de vençuts que ens va quedar. Eduquem i fortifiquem el nostre poble per a que vingui un dia que el sol torni a ésser la nostra estrella. Que el foc de Pàtria no ha de morir. La his-tòria ens diu que no hem de tèmer la batalla per les conseqüències de la derrota. Perquè cent cops que fòssim trepitjats i vençuts, si ho fòssim amb glòria, cent cops els nostres fills tornarien a dir : Lluitem. Avant i sempre avant!

7 de juny de 1640

Aquesta data memorable és una de les fites que la història de Catalunya assenyala amb el nom de Corpus de Sang.

Des de l'adveniment de Felip IV al tron d'Espanya, el Comte Duc d'Olivares, d'ominosa memòria, no va cessar ni un moment en sa política agressiva contra Catalunya amb l'afany d'arrebassar-li els seus furs i llibertats. Començant per exigir a Barcelona i a totes les Universitats la quinta part dels seus rendiments. No perdia ocasió per atacar els drets de Catalunya. Els catalans que sempre s'havien mostrat gelosos en la defensa de les seves llibertats, estaven frenètics i excitats davant d'una conducta tan agressiva com injusta. Els consellers i els diputats dels tres braços havien acudit diferents vegades a l'autoritat reial en demanda de què fossin respectades les lleis que Felip IV havia jurat respectar a l'ésser proclamat comte de Barcelona; mes desgraciadament, sols en treieren bones paraules, que al punt quedaven desvirtuades amb un nou atac als nostres furs. El disgust del poble català anava creixent a cada nova vexació, i arribà al punt de dalt quan l'Olivares exigí que es donés allotjament a les tropes castellanques.

Això originà sagnants topades entre la soldadesca i les poblacions que es negaven a deixar trepitjar el seu dret, i en aquestes batalles, la tropa castellana s'entregà amb cos i ànima als més grans excessos, a l'incendi i al pillatge, no respectant ni l'honra de les dones ni la vida de les tendres criatures. Vegi's el següent fragment de la memòria enviada al rei per la ciutat de Barcelona:

«No's troba en tot el principat més que marits cercant les mullers, llurs esposes plorant els seus marits morts, casades gemint la seua honra ofesa, vells venerables plorant la violada puresa de les seues filles, orfes desamparats cridant als seus pares; i'ls fills de la terra clamen pietat al cel, sense cases, sense poble, sens hisenda; quedant tan assolada la província que en lloc d'homes sembla que hi hagi passat un allau de dimonis.»

Com a darrer intent de conciliació, una Comissió de Consellers, acompanyada d'en Francesc de Tamarit, qui portava la representació de la Diputació, anà a presentar-se al virrei — el traïdor Santa Coloma — i en Tamarit, amb gran enteresa, exposà els agravis que tenia rebuts el Principat, demanant la seva immediata correcció. En Santa Coloma, fidel complidor del Comte Duc, en lloc de fer justícia, empresonà en Tamarit, en Pau Claris i els Consellers Vergós i Serra, creient tal volta que aquestes mides de rigor aplacarien la tempesta que es congriava en el cor dels catalans.

Vana esperança, perquè fou, al contrari, com un cop d'esperó que feu esclatar les ires fins aleshores contingudes. El 12 de maig de 1640 s'encengué la insurrecció per tot arreu de la ciutat i el poble es llençà al carrer als crits de «Muyra lo mal govern» i — innocents — «Visca lo rei». Els presos foren llibertats i passejats en triomf, mentre en Santa Coloma i el marquès de Vilafranca, general de les galeres espanyoles, s'acollien a les Drassanes per a lliurar-se de les ires populars.

I arribà la diada de Corpus, en què, com era de consuetud, arribaven cada any els segadors per a oferir els seus serveis als hisendats de Barcelona. Aquell any es diu que en vingueren uns tres mil i que molts d'ells, com si prèviament haguessin estat previnguts, demés de la falç portaven altres armes ofensives.

En carrers i places que estaven plenes de segadors, es comentaven acaloradament els darrers successos, quan de sobte, com udol de fera, s'oí el corn dels segadors tocant alarma. Un d'aquests s'havia embrancat discutint amb un agutzil, i al venir a les mans, havia caigut ferit mortalment. Això fou la senyal de la batalla. Als crits de «Venjansa!», «Visca la llibertat», «Muyra el mal govern de Felip IV», acudí tothom al palau del virrei intentant calar-hi foc. La tropa de guàrdia i la protecció de frares de Sant Francesc, que en aquella època dominaven les masses, valguent-se del seu fanatisme religiós, lograren que es retiressin de moment els amotinats, els quals, espargint-se per tota la ciutat, saquejaren, destruïren i cremaren les cases habitades pels partidaris del virrei i feren una horrible matança de tots els que estaven titllats d'enemics de Catalunya.

En Santa Coloma, acovardit, no es cregué pas segur a les Drassanes, i sortint per una porta amagada del baluart, va dirigir-se a la platja de Sant Bertran amb l'intent d'embarcar-se en una galera genovesa que havia arribat aquell matí, mes no pogué lograr-ho; en mig de les roques de la platja caigué desmaià i morí allí mateix abandonat de tothom.

Com a conseqüència d'aquests successos, es propagà la revolució per tot Catalunya, fins al Roselló, i Felip IV declarà la guerra a Catalunya, la

qual es coneix amb el nom de guerra dels segadors i durà fins l'onze d'octubre de 1652, que capitulà Barcelona. Durant aquesta guerra s'elegí Comte de Barcelona a en Lluís XIII de França, i aprofitant-se d'ella, Portugal recobrà la seva independència.

Han passat des de llavors més de dos segles i mig, durant els quals els governs de Madrid, dia darrera dia, amb aquella constància dels dominadors castellans i d'una manera mansa han continuat la tasca del monstre Duc d'Olivares.

La República semblava que havia d'ésser el pont per on hi podrien conduir el vehicle portador de totes les llibertats hispàniques, i per lo tant, el plet de Catalunya. I ja ho veieu: fa un any que l'oposició sistemàtica de la majoria d'homes al Congrés, estan entretenint la presentació al mateix del que tan sols és una part de les aspiracions catalanes: l'Estatut. Pel qual Estatut s'ha hagut de posar sordina a les nostres paraules! Pel qual Estatut s'han deixat passar un sens fi d'actes, lleis i altres fets sense la nostra protesta, insults i greuges de tota mena, per a no disgustar a l'avi, el nostre benvolgut Macià. Ai! i com abusen de la vostra noblesa. Perquè heveu deixat d'ésser rebel?

A canvi de tot això, quines garanties ens ofereixen la major part dels que viuen de la República?

Repasseu dia per dia, d'un temps ençà, la major part dels diaris de Madrid, cap i casal del centralisme hispànic, i veureu com som tractats els catalans i l'Estatut.

En ple Congrés i per homes com Emilià Iglesias, Unamuno, Royo Villanova, Largo Caballero, Maura i molts d'altres, s'han proferit a dotzenes de paraules insultants i han estat consentides.

El plet català, avui com ahir, és el mateix.

Resta en peu, avui més que mai per part dels catalans, el freturós anheli d'acabar per sempre amb l'odiós centralisme castellà que tiranitza l'ànima de la nostra Catalunya.

JOSEP VIDAL

El nostre 14 d'abril

Alguns diran que no va ésser nostre el 14 d'abril, sinó de l'Estat espanyol, en proclamar la República Espanyola. Doncs bé, no és pas així, puix és ben bé nostre; ningú ens el pot discutir pels fets històrics que succeïren a la nostra terra.

Tots recordarem que a Catalunya s'aixecà un home i amb la seva veu proclamà a la nostra terra el següent ban: «Interpretant el sentiment i els anhels del poble que ens acaba de donar el seu sufragi, proclamo la República Catalana com Estat.— El President, F. Macià».

I pregunto jo: no és ben nostre el 14 d'abril? Qui ens negarà aquelles hores que vàrem viure? En pensar que la nostra terra ja era lliure de les trabes que ens imposava el govern espanyol en privar-nos de poder demostrar la nostra personalitat, poguent constatar que pel sol fet de què el poble donà llur sufragi, era ell que en llur voluntat reconstruïa la personalitat de Catalunya, donant-li un govern català que fes de nosaltres ciutadans lliures i de cara a l'univers.

Doncs bé: a nosaltres no hi ha cap govern de l'Estat espanyol que ens comprengui i pugui satisfer les nostres aspiracions, per trobar-se en un ordre de coses molt diferents, que només es poden resoldre a casa

nostra, perquè ningú més que els homes nascuts en ella pot saber com estem ací i com a la nostra terra es produí el fet del sufragi de tots els catalans. El govern espanyol tingué de confirmar el reconeixement de la República Catalana com Estat, encara que alguns republicans de la nostra vila deien que no podien haver-hi dues repúbliques a Espanya, perquè segons ells Catalunya com Estat no existia, i res confirma tan clarament aquestes paraules com la senyera per ells exhibida, però cal reconèixer també en el lloc que moralment es troben, en tenir la gosadia de dir en plena sessió del nostre Ajuntament, que la senyera d'Estat Català és una capelleta de la Lliga, d'aquell partit execrable, i que segurament que aquests senyors no eren republicans d'aquí, sinó d'un govern que no ha estat mai el nostre, doncs els fets els posaren en evidència, i un dels quals fou que aquests republicans tan catalans tingueren que demanar permís a un representant del Govern espanyol, no per posar la bandera de la nostra República, sinó l'altre, la del país veí, però els que som d'Estat Català aquell nostre 14 d'abril es fongué en concòrdia i pactes, però esperem disposats el moment que calgui per fer sentir la mateixa veu dient: «Proclamo la República Catalana com Estat», i és per tot això precisament que ens recordem ferventment la data històrica del 14 d'abril. — SEGARRETA

HA PASSAT UN ANY...

Sembla ahir i ja ha passat un any.

14 d'abril, dia lluminós, dia de joia; amb quina tristesa et recordem!

14 d'abril... Gent, molta gent. Tot eren cants a la llibertat. Manifestacions d'entusiasme, d'alegria incontenible es vessaven pels carrers. Obrers que llençaven la joia que no podien contenir en els seus pits, i els seus crits sortits del fons del cor omplien els carrers i places de viles i ciutats.

Tot Catalunya estava en peu; tot Catalunya estava en festa; havia re trobat la seva llibertat... Havia sigut proclamada la República Catalana per l'home que en un gest viril va fer constar la protesta i dignitat dels catalans en la gesta de Prats de Molló.

14 d'abril, que ets nostre, ben nostre, del poble que veié en tu el sol que desfeia les boires que privaven que brillés la igualtat dels homes, la llibertat d'aquesta Catalunya obrera que compenetrant-se amb el sentiment nacional català, veié en ell el mitjà per conquerir la sed de justícia social que sentia.

* * *

17 d'abril... dia també clar i pur, d'un sol esplèndid, d'un sol que semblava que volgués amb la seva bellesa, elevar-se en els nostres pits per recordar-nos per sempre més la humiliació, la vergonya que sentírem els catalans al fer-se el pacte que transformà la República Catalana en la Generalitat de Catalunya.

Què significava això? Era la pèrdua de la llibertat; era el deixament altra volta a mans estranyes de la voluntat de tots els catalans.

17 d'abril... que passares sense la protesta forta i viril; ets un grilló més ajuntat a la cadena que ens lligava a la voluntat i supèrbia d'un règim que, enemic de les nostres coses per instint, no té ni pot canviar el seu sentit en uns dies ni en uns anys.

Ha passat un any... Ara també hi

haurà festes i gent pels carrers. Però, que diferent serà aquesta diada de la d'abans! No hi serà el poble que hauria donat la vida i la llibertat si hagués calgut, no! Hi serà un poble indiferent, un poble que mirarà les festes com mirava les de la Dictadura, sense posar-hi caliu i germanor. Hi serà, sí, la gent que combatien i combaten la llibertat; hi seran aquells que es deien monàrquics i no saberen defensar el seu rei; hi seran tots aquells que us deien bojós i somniadors quan lluitaven en l'exili.

I es faran festes, moltes festes, i discursos i banquets, i es llençaran els diners mentre el poble es more de gana.

I vindrà també el 17 d'abril; més festes i més parlaments en nom d'una concòrdia que ens endogalla; i en lloc d'endomassar els balcons de negre hi posaran banderes espanyoles i de la Lliga.

* * *

14 d'abril és l'alegria i emoció del nin que neix, hi ha llàgrimes, però són de goig i alegria.

17 d'abril, és la posta de sol que la foscor tira cap a l'última muntanya de Catalunya.

14 d'abril: és la llibertat que neix.

17 d'abril: és l'esclavatge que comença.

JOAN URGELLÉS

Proveu

**GASOSA
MONTELL**

Rambla Vidal, 17

Vilanova i Geltrú

SENYORES! MARITS!

Sols per uns cèntims diaris poden tenir la cèlebre màquina

SINGER

per a cosir

JOSEP BIMBELA

Agent exclusiu de vendes per

VILANOVA I GELTRÚ

PLAÇA DE LA VERDURA, 19

Política actual

Dins l'actual moviment separatista, els que fem EL CARRER hem sapigut adoptar una posició elegant i equilibrada. Sense desentendre'ns, naturalment, de les exigències locals vilatanes, ens orientem també cap un pla molt ample de cultura, obrerisme i de justícia social. Això és una prova més de què el nostre Centre Estat Català té una vitalitat pròpia; és una vitalitat que rendeix un profit molt dens a favor de la causa de l'esperit i de la llibertat que per Catalunya i pels catalans anhelem.

Per arribar a aquest resultat, no us creieu que tot hagi estat cosa molt planera. Ha calgut lluitar molt contra enemics de tota mena. La manca de comprensió vers els nostres ideals de llibertat integral per Catalunya, el confusionisme, el localisme retrògada oposat bàrbarament a tot ço que significa una espurna d'emancipació proletària, els que tot i dient-se catalanistes són uns reaccionaris seguidors abans del 14 d'abril, del sometentista Bertran i Musitu, i ara de l'emboscador Massó i Llorens.

La batalla ha estat llarga i dura. Tanmateix, però, els separatistes que a més de la llibertat de Catalu-

nya volem la llibertat màxima de les masses obreres, hem reeixit en tots conceptes. Hem sapigut conservar les posicions, despullant-nos valentment i sense contemplacions, de tots aquells catalanistes a mitges, els quals abans, entre República i Monarquia, votaven per l'últim, i ara tot i dient-se republicans i separatistes, voldrien la separació d'Espanya per esclavitzar-nos més i ajuntar-nos a Roma. Ho sigui: conquerir la llibertat de Catalunya i esclavitzar els catalans, i més concretament, els obrers.

Queda, doncs, ben clara i definida la nostra posició vers la política actual, i per aquest motiu hem guanyat molt de terreny en el camí de les nostres aspiracions, i això ens enorgulleix com a homes i com a separatistes que lluitem perquè el nostre poble esdevingui el més lliure i avançat de tots els Estats obrers.

NATANIEL

Rosalia Bové

Cordonets i brodat a màquina.

Preus veritablement econòmics.

Carrer Col·legi, 36, 2.ª - 1.^a

CASA SERRA

Grans
Novetats
en Articles
d'Home

Progrés, 28 - Vilanova i Geltrú

Sucursal a Sitges:

Cap de la Vila

ROCALLA, S. A.

Rambla Estudis, 14, i Canuda, 2 - BARCELONA

Materials per a teulades, celrasos, revestiments, embans, etc.; Canals amb unió especial, tubs per a conducció d'aigües, dipòsits de 60 a 2000 litres amb les tapes corresponents, dipòsits per a waters, voltes per a construcció de sostres, materials de ciment i amiant comprimit, planxes acanalades.

Agència i dipòsit
a Vilanova i Geltrú:

Cristòfol Bernadó

Rambla Francesc Macià, 122

Despatx: Rambla Ventosa, 19

LA CAMPANA DE SANT HONORAT

1714

Quan s'anava escolant nostra ciutat
dins del setembre de la mala anyada,
la campana de Sant Honorat,
a dalt del campanar a cada estrevada
movia el seu batall desesperat.
I quan la llengua de la nostra gent
anava renegant d'odi i de gana,
quan s'esberlava el pit d'algun valent,
la llengua de metall de la campana
repicava i cridava a sometent.
I quan el conseller de la ciutat
alçava al cel l'espasa i la bandera,
ja el llop amb la cassaca de soldat
i el lladre de la terra forastera
ens ho deixaven tot esmicolat,
feia un so ronc com un grinyol de fera
la campana de Sant Honorat.
I després, quan vingué la mala nit
i s'ensorrà per sempre aquell delit,
i era nostra florida ciutadana,
cementiri, misèria i cos podrit,
pell que tremola i llavi que demana,
amb un plorar de ràbia i de despit
plorava la campana.
Quatre anys més tard, diuen que el rei prudent
feu despenjar aquella campana altiva,
perquè havia tocat a sometent
amb la veu una mica massa viva.
La varen dû entre brases i carbons;
somicant digué adéu a les germanes;
i la van fondre sense més raons,
i del metall en varen fer canons
per ofegar la veu de les campanes.

* * *

I ara, Déu sap el temps que s'ha escolat
des del setembre de la mala anyada,
des del rei que escanyant la llibertat
amb la mà va deixar-nos profanada
la campana de Sant Honorat.
Però poc es pensava el rei valent,
amb tanta voluntat i amb tanta fúria,
que campana que toca a sometent
el foc no l'hi fa injúria.
Que si aixeca la forca i el punyal
i l'uncla de les bèsties s'encomana,
a la campana no li fa cap mal,
perquè el so de la campana és immortal.
i encara sona la campana!
Encara sona; hi ha qui no la sent,
qui té l'orella molt resposa,
qui l'aparta com un mal pensament,
però encara repica a sometent
nostra campana fosa.
Vosaltres, gent de bona voluntat,
catalans de tota hora,
no sentiu, caminant dins la ciutat,
la campana de Sant Honorat?
No la sentiu com plora?
Escolteu, escolteu quin so més fi
— no és el cor que us enganya —,
tant si seguïu les mantes del camí,
com si palpeu el cor de la muntanya;
tant si aneu amb la rella dins les mans,
tant si el rem us fadiga i us aplanà,
si sou pobres, cridaïres o bergants,
fills de lluita, o de calma casolana,
tant se vall que si sou catalans,
hi ha alguna cosa que us farà germans:
aquest so i aquest plor de la campana!
La varen despenjar de vora el cel,
encara més amunt ara repica,
ni grapa de butxí ni foc crudel
de mal no poden fer-n'hi gens ni mica.
Canons i lleis i forques, això rail!
Se'ns menjaran segons la seva gana,
però ningú pot ofegar-nos mai
la veu de la campana.

JOSEP M.^a DE SAGARRA

Festa anyal d'Homenatge a la Vellesa

Se celebrà a la nostra vila l'Homenatge a la Vellesa, instaurat l'any 1915 per la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvi.

L'acte d'Homenatge començà a les dotze en punt al Teatre Bosc.

Formava la Presidència, l'Alcalde de Vilanova senyor Sanmartí, el senyor Gassol en representació del President de la Generalitat, el Director General de la Caixa de Pensions senyor Moragues, el diputat a Corts senyor Ventosa i Roig, el doctor Boix i el Comandant de marina. Obrí l'acte el senyor Sanmartí; remercià els assistents d'aquest homenatge. El senyor Ventosa digué que honorar els vells és el deure de tothom. El doctor Boix feu història de la Caixa de Pensions. Aquesta—diu—ultra ésser una institució econòmica, en el fons és essencialment social. El senyor Gassol, porto—digué—la representació en aquest acte d'aquell il·lustre compatriota vostre que essent fill d'aquest poble és pare de tot Catalunya; d'aquell home que tenint el cap blanc donà l'exemple més gran de joventut que s'hagi donat a Catalunya, essent el primer que aixecà la bandera de la República Catalana al balcó del Palau de la Generalitat de Catalunya. Finalment feu ús de la paraula el senyor Moragues, amb un eloqüent discurs que, com els anteriors, fou llargament aplaudit.

Demés foren repartides vint-i-sis llibretes d'Estalvi. Clogué l'acte un concert per l'Orfeó Cossetània, l'Unió Vilanovesa i l'Orfeó de la Casa de Família per a cegues. A dos quarts de dues, es donà un dinar íntim al saló de festes del Foment del Treball en honor als vells; hi assistiren dos cents comensals, i finalitzà amb aquest acte la Festa d'Homenatge a la Vellesa, el qual constituí un gran èxit pels organitzadors, els que felicitem, i en particular al nostre amic senyor Castells, Director de la Caixa de Pensions i d'Estalvi de Vilanova.

EBERI

NOVES

Ha mort el pare del nostre volgut consoci Francesc Butí, al qual enviem, per tan sensible pèrdua, el nostre sincer condol.

El nostre Centre ha acordat celebrar el dia 14 d'abril la proclamació de la República Catalana i prega a tots els catalans que no ostentin altra bandera que la catalana, ja que totes les altres s'exhibiren per un dret de conquesta.

S'ha casat civilment el nostre company i soci del nostre Centre En Josep Foguet amb la simpàtica senyoreta Na Irene Terradelles, als quals enviem les nostres ben sinceres felicitacions.

Ens comuniquen que la Junta Directiva de la «La Comercial Unió» ha quedat constituïda de la forma següent: President, Miquel Cabuti; Vice-president, Jaume Alba; Secretari, Ricard Rossell; Vice-secretari, Anton Tort; Tresorer, Francesc Prats. Els felicitem i ensems els desitgem força encert en el seu comés.

Organitzat pel nostre Centre i Comitè polític ha tingut lloc una conferència pública, a l'estatge de l'Orfeó Vilanoví, a càrrec de l'eminent jurista F. Maspons i Anglasesell; en el pròxim número en parlarem extensament.

Recomanem a tots els catalans el follet de Maspons i Anglasesell titolat, «La Generalitat de Catalunya i la República Espanyola».

Tinguèrem el gust de saludar al nostre Casal els senyors Ventura Gassol, Marc Aureli Vilá i Jaume Milà.

En atent comunicat, ens ha estat comunicada la constitució de la Junta de l'Ateneu: President, Francesc Morgades i Domènech; Vice-president, Martí Miret i Marqués; Tresorer, Josep O. Miquel i Vallés; Bibliotecari, Eduard Egea i García; Secretari, Joan Olivella i Lluch; Vice-secretari, Antoni Pujol i Bernadó; Vocals: Antoni Escofet i Pascual, Isidre Urpi i Sicart, Joan Rius i Roig, Josep M.ª Cucurella (President de l'Associació d'Alumnes Obrers de l'Escola Industrial).

Comissió d'Educació i Instrucció: President, Jaume Inglés i Isern; Vocals: Joan Vila i Soler i Josep Vidal i Urpi.

SEPARATISTES!

Llegiu i propagueu

L'INSURGENT

Setmanari d'Estat Català.

Anís

Penedès

Anton Galleml

Vilafranca del Penedès